Ч. 251 Второк 10 (22) падолиста 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Чутка о провізориї угодовій. — Справа филипиньских островів. — Ситуация в Ішпанії. — Недалекий конець кретийской справи).

Завтра,ві второк відбуде ся повне засіданє палати послів. Перед тим ще відбудуть ся засіданя клюбів партиї вірноконституцийної і вільного німецкого союза. Підчас повного засіданя буде відбувати ся нарада католицкої партиї людової. Вечером того-ж дня відбуде ся засіданє підкомітету комісиї зелізничої а рівночасно буде відбувати ся також перше засіданє підкомітету установленого комісиєю угодовою для предложень о податку консумцийнім. Як зачувати, буде той підкомітет радити насамперед над податком від цукру (референт пос. Рутовский) а відтак прийде черга на податок від нафти. Наконець буде відбувати ся нарада над податком від пива і горівки.

Комісия угодова радила в суботу вечером під проводом пос. Біліньского, а в присутности президента міністрів ґр. Туна, міністра скарбу дра Кайцля і міністра торговлі Діпавлі'го. Предметом наради був союз митово торговельний. По довшій розправі принято 22 голосами против 17 арт. І. договору митово-торговельного з Угорщиною без зміни і приступлено до нарад над арт. II. Промавляло лиш двох бесідників Лєхер і Ґрос, а відтак наради відрочено. Слідуюче засіданє має відбути ся нині перед полуднем.

Берненьскі Lidowe Noviny доносять: Оба правительства (австрийске і угорске) згодили ся на то, щоби завести знову провізорию угодову під тими самими услівями, що торік і то на час одного року. Віденьскі ґазети, що повтаряють ту чутку, додають, що провізория та була би ухвалена на основі §. 14 а на Угорщині на основі права о самостійнім розпорядку.

Здаєсь, що вже нема сумніву, що Филипиньскі острови лишать ся при Сполучених Державах. Після вістий з Парижа Сполучені Держави не хотять ніяк пристати на мировий суд а готові лиш заплатити Ішпанії якесь відшкодоване. Нині має ся відбути рішене в комісиї мировій. — Imparcial оголошує розмову з якоюсь високо поставленою личностию, котра мала сказати, що Ішпанія не має вже надії, щоби удержати при собі Филипини. Впаслідок того, що одна велика держава, заінтересована в перевазї американьскої републики підпирає Сполучені Держави і в виду того, що ціла Европа єсть рівнодушною для ішпаньскої справи, Ішпанія буде мусіла стратити Филипиньскі острови, однак не прийме аж сьмішно низького відшкодованя, яке їй дає Америка. Що-до довгу кубаньского, то посідателї титулів того довгу жадають заплати від тої держави, котра буде виконувати верховну власть над Кубою. Ішпанія відступивши раз Кубу єсть вільною від того зобовязаня.

Адмірал Дюї повідомив уряд маринарский, що заключив з товариством для бережения кораблїв в Гонґ-Конґ умову в справі витягненя з під води затоплених кораблїв воєнних „Isla de Cuba“, „Isla de Luzon“ і „Don Juan d'Abstria“. Ті кораблї мають служити для охорони інтересів Сполучених Держав на Филипиньских островах і на всхідно-азийскім побережу.

З Мадриду доносять до Standard-у: Настрій в ішпаньскій армії єсть того рода, що викликує обаву. Офіцири і вояки, що вернули з Порторіко, Куби і Филипинів висказують голосно своє невдоволенє із за того, що їм не виплачують їх платнї а так само нарікають на то, що цілий провід в страченій війнї був без всілякого пляну. Карлісти відбувають що дня збори в ріжних сторонах краю і перевозять потайком зброю через границю. Аґітатори підбурюють людий. Не лиш консервативні але й независимі ґазети остерігають правительство, щоби оно не дало ся заскочити. З другої же сторони проявляє ґен. Вайлер охоту підпирати королеву-реґентку і міністерство.

До Pol. Corr. доносять з Льондону, що чотири держави на Креті поробили вже в Атинах формальні кроки в справі іменованя князя Юрия грецкого комісарем тих держав на Креті. З Атин знов доносять, що в тамошних кругах фінансових именно же в кругах репрезентуючих заграницю, розважають плян, щоби кн. Юриєви предложити більшу позичку на цїли адміністрациї острова. Здаєсь однакож, що князь не прийме сего предложеня, а то длятого, бо потрібні на нове урядженє острова фонди хоче полишити державам окупацийним. Ходить також чутка, що кн. Юрий заіменує президента кретийского комітету екзекутивного дра Сфаканакі своїм прибочним дорадником цивільним, а до ради ґуберніяльної, яка має бути утворена, покличе трох магометаньских нотаблїв.

---

1)

ГУСКА.

(З польского. — Мариана Ґавалевича).

Не знаю, чи звістно вам, панове, що я носив колись оружиє і був вояком? Так, був час, коли старий вояк, покручуючи густі вуси, глядів на мене з жалем і здвигаючи плечима, говорив охриплим голосом австрийского капітана:

— До чорта, і то називає ся вояк!....

Коли я пригадаю собі ті часи, менї здаєть ся, що моє лице в ту хвилю було таке бідне, сьмішне і скривлене, що нинї я певне зареґстав би, колиб не згадка о суворім лици капраля Цїса, що мав вус, як шило, погляд острий як баґнет і голос як з бочки.

Було то дуже глупо, не перечу, однако з мене зробили вояка, хоч при асентерунку перед лікарскими оглядинами, я старав ся показати себе таким нужденним і худим, що менї самому хотїло ся плакали над своєю фізичною слабостию. Як хочете — а войскова служба не конче приманююча річ для маминого синка, стереженого від всяких житєвих трудів і невзгодин і випещеного як має бути випещений одинак. На кождий спосіб я не мав нї найменшої охоти носити карабін і мундур, хоч би й з червоними вилогами і блискучими ґузиками, мундур, що покривав моє тіло войсковою шкаралупою. Не помогло менї нї скващене лице, нї поважні завіреня, що маю корчі в ногах і хибу серця, войсковий лікар слухав мене, качав головою, змірив груди і висоту від голови до пят, заглянув в очи, подивив ся на передні зуби і мовчаливий, як пушка перед висрілом, сїв писати, а відтак одним одиноким словом випалив над ухом, немов двайцятифунтова пушка Круппа: „Спосібний!„ — і клепаючи добродушно по голих плечах, додав усьміхаючи ся:

— Красно, будеш вояком!

І я став вояком в голубих штанах, темносиній блюзї і голубій шапцї, з боку, замість прадїдної шаблї, на чорнім ремени висїв баґнет. Я почав учити ся маширувати, повертати махінально головою на команду: „рівнай ся“ і віддавати честь всім божим сотворіням, носячим більше як одну звіздку. До почестного імени моїх предків, прилучив ся мій перший в житю почестний титул: „однорічний охотник ц. к. австро угорскої армії“; коротше мене називали однорічняком; вимовити то слово було о много лекше, але менше почестно супротив подібности того імени до однолїтних телят і лошат, котрим не треба було учити ся маршу на подвірі касарні нашого полку.

Боже мій, гадав я иноді, стоячи в рядї, витягнений, як струна, дивлячи ся на пана капітана як на центр всякої державної і воєнної мудрости, як в дугу власти, котра одним словом: „клади ся“ може повалити 42 людий низь на землю і одним: „встань“ піднести їх з пороху і болота; Боже мій, думав я, однолїтному жеребцеви о много лїпше як менї, однорічному охотникови. Єму не велять бігати з витягненим язиком по болотах і лїсах, двигати 12-фунтовий карабін на лївім плечи, торністру і плащ звинений як боа в клубок через плечі; він не потребує слухати команди і бояти ся капраля Цїса як огня. Правда, що лошак, хочби й найлїпшої раси, не може бути офіциром, а менї то усьміхало ся в будущім, хоч правда лиш по зложеню іспиту з двайцятьох предметів з такими специяльними назвами, що нинї я певне не умів би їх правильно повторити.

— Го-го! — говорив я — як лиш зроблять мене офіцером, велю зробити парадний мундур і насамперед поїду з візитами до всїх моїх знакомих, а відтак відомщу папу капралеви: перейду перед самим єго носом з десять раз там і назад, аби він „салютував“ менї доти... доки не зімлїє єму рука. Я хотів відомстити пану капралеви за ті неприятности, які ми мусїли терпіти цілий рік нашої служби. Я пересьвідчений, що колиби він міг утопити в якім небудь болотї цілий віддїл однорічних охотників, то певне зробив би то, а коли здержав ся від такого лютого поступку, то виключно длятого, що відтак не мав би над ким знущати ся. Що тут дивного? Не любили нас в цїлім полку, в котрім вояки, що аж богато лїт вислужили, добували ся степеня офіцира, а

Новинки.

Львів дня 21-го падолиста 1898.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував радниками судовими начальників судових: Льва Кульчиньского з Городка до Львова, Генр. Топольницкого в Лютовисках дя Тернополя, Ферд. Гамиля в Николаеві для Тернополя, Стан. Прачиньского в Теребовли для Перемишля, Ад. Шарфенштайна в Надвірній для Самбора, Ін. Копистяньского в Жабю для Самбора, Володисл. Виспяньского в Делатині для Коломиї і Ад. Зоммера в Селетині для Черновець.

— **Торжество відкритя памятника короля Яна III. Собєского** відбуло ся вчера у Львові дуже величаво при прегарній погоді. Ринок, площа, на котрій стоїть памятник і улиці ведучі з ринку до пл. Марийскої, були битком набиті товпами публики. О годині 10-ій рано рушив величезний похід з ринку до памятника. В поході взяли участь всї інституциї, товариства і корпорациї львівскі та 11.000 шкільної дітвори. Рівночасно відправляв в лат. катедрі торжественне богослуженє інфулат Гавсман в сослуженю численного духовеньства. Участь в тім богослуженю взяли архієпископи Моравский і Ісакович і два найвисші достойники краю Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский та Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені. Крім того явила ся ціла рада міска під проводом президента дра Малаховского, запрошені гості, між котрими був Брандес, репрезентация міста Кракова з президентом дром Фрідляйном, делеґациї инших міст і товариств, а вкінци дуже богато публики. По богослуженю, коли рада міска з президентом дром Малаховским з'явила ся коло памятника, роздали ся звуки принагідної кантати, котру відспівало тов. „Лютня", по чім др. Александер Чоловский відчитав фундацийний акт. Відтак виголосив президент др. Малаховский хорошу промову, в котрій пояснив причини, які спонукали місто Львів до виставленя памятника геройскому королеви. По промові відозвали ся знов звуки орхестри і спів „Лютнї", а з памятника опала завішена між чотирома стовпами заслона, вказуючи его очам участників. Дальшу часть торжества займив величавий похід, в котрім — як вже сказано — взяло участь крім иншої публики самих дітий звиж 11.000. — По торжестві відслоненя відбуло ся принятє в ратушевих салях, в котрім взяли участь архієпископи Моравский і Ісакович, п. Маршалок краєвий, богато достойників сьвітских і церковних і майже всї радні міста. О 3-тій годині оглянули гості під проводом президента міста Високий замок, де есть памятковий камінь, пригадуючий битву під Львовом в р. 1675, в котрій Собєский побив Турків і Татарів. По повороті з Високого замку оглянено дім кн. Поніньского, де колись мешкав Собєский. В театрі відбули ся два торжественні представленя, а вечером принятє у президента міста дра Малаховского. Памятник був вечером красно електрично осьвітлений.

— **Часовий ц. к. уряд почтовий в Шманьківчиках,** чортківского повіта, звинено з днем 14 падолиста с. р. По тій причині приділено місцевости Шманьківчики, Шманьківцї і Струсівку до округа доручень почтового уряду в Колендянах.

— **Отворенє школи дорогових кондукторів при Виділї краєвім.** В днях 10 і 11 падолиста відбув ся вступний конкурсовий іспит в школї дорогових кондукторів при краєвім Виділї. Сей іспит складав ся з трех частий: а) з проби письма з огляду на читкість і ортографію, б) з письменного іспиту з математики, в) з іспиту з ґеометриї при таблици, — а то в обсягу відповідаючім науцї математики і ґеометриї в перших трех реальних клясах. Комісию, визначену краєвим Виділом до переведеня іспиту і конкурсової клясифікациї, становили: директор краєвої дорогової служби Г, Рейт, старші інжинери: К. Янковский, Ф. Пятовский, М. Сьвітковский і інжинер А. Ковальский. За засаду конкурсової клясифікациї комісия приняла збірну оцінку слідуючих кваліфікацийних чинників кождого кандидата: вік, відбуті науки, дотеперішне занятє з особливим увзглядненем занять в технїчних службах або реміслах будівляних, дальше положенє кандидата дотично обовязку чинної військової служби з увзглядненем осягненого степеня підофіцирского і рода оружя, вкінци результат конкурсового іспиту. Степень кождого з тих чинників, оцінений цифрово, заосмотрила комісия відповідним сочинником цифровим, виражуючим більшу або меншу вагу, привязувану до поодиноких кваліфікаций кандидата. На тій основі обчислено скількість точок осягнених в конкурсї кождим кандидатом і уложено клясифікацийну лїсту. З межи 79 кандидатів, припущених до іспиту в цїли компетованя о 33 місця в шкільнім льокали, піддало ся іспитови 61 кандидатів. З тих приняті Виділом краєвим: а) *до технїчно-дорогового бюра* яко кандидати на посади кондукторів в краєвій службі дороговій з тимчасовою денною винагородою і з увільненем їх від ходженя на декотрі виклади в школї дорогових кондукторів: 1) Йосиф Марек, 2) Роман Войтович, 3) Йосиф Бучиньский, 4) Казимир Ямрозик і 5) Едвард Подлевский; — б) *до школи яко ученики стипендисти:* 1) Юньский, 2) Ромашко, 3) Соловків, 4) Тарбовский, 5) Пйонтковский, 6) Зуб, 7) Цеслик, 8) Пйотровский, 9) Квасневский, 10) Пшибильский, 11) Розиньский, 12) Дмитрів, 13) Гича, 14) Лопатиньский, 15) Поморский і 16) Свехло: — в) *до школи яко ученики на власний кошт:* 1) Дзїкевич, 2) Боярский, 3) Брандис, 4) Малобендзкий, 5) Козак, 6) Тиминьский, 7) Вайс, 8) Вільк, 9) Покорний, 10) Ґлоґовский, 11) Цвікліцер, 12) Малиновский, 13) Штайф, 14) Томапек, 15) Сьвітлик, 16) Іваньский і 17) Муха. Шкільний рік розпочав ся в середу 16-ого с. м. по богослуженю в катедральнім костелї. Трилїтний час науки під управою старшого інжинера М. Сьвітковского отвирає ся першою клясою, в котрій будуть викладати: науку о дорогах, старший інжинер Кінель; аритметику і альґебру, старший інжинер Піпговский; відомости природничі примінені, інж. Чайковский, технїчний рисунок з калїграфією і знимками з вільної руки з натури, інжинер Чайковский; мірництво, інжинер Либаньский, засади ґеометриї і ґеометричний рисунок інж. Оржельский; будівляні материяли, тесельство і мулярство інж. Стружецкий; пляніметрию і стереометрию, інж. Ковалевский; язик польский проф. Бялоскурский.

— **З Богородчаньского** пишуть: Заходом о. Охримовича і начальника громади п. А. Голиньского, має будувати ся в Грабівци дім громадский, в котрім на внесок начальника громади має помістити ся і крамниця. Твердий материял дає о. О. Охримович з власного лїса, мягкий має ся взяти з розібраного дому парохіяльного. О. Охримович дав уже переднїйше доказ жертволюбивости, подарувавши громадї твердий материял в вартости около 250 зр. на будову дому парохіяльного, через що зробив громадї дуже велику прислугу.

— **Сумне весїлє.** В Кривчи над Сяном відбуло ся дня 6-го с. м. в тамошній церкві вінчанє Анни Шандровскої, 16-лїтної доньки селянина з Середної, з молодим парубком Василем Дудою. Обоє молоді були здорові, веселі і щасливі. Коли повернули до Середної, Анна Шандровска при музицї та весїльній забаві нагло померла. Переляканї гості розбігли ся по хатах, а за ними розійшла ся вість о отроєню. На другий день рано згрижений отець прийшов на стацию жандармерії в Кривчій і оповів цїлу подїю. По трех днях зложено 16-лїтну молоду з вінком на голові та

тут перший лїпший молокосос, котрий ще нїколи пороху не нюхав і кихав кілька годин від нюха табаки — мав право вступати до войска, перебарашкувати один рік і відтак як офіцир вимахувати шаблею перед компанією та командувати когутячим голоском. То сердило правдивих вояків, що від рядового ішли в гору по крутих степенях фрайгра, капраля, фірера і т. д. Мій служачий-товариш, вояк, володіючий штукою чистити чоботи і мідяні ґузики на мундурі за маленьку плату одного ґульдена на місяць, мій служачий назвищем Бобак одного разу випив в недїлю на мій рахунок і псплувавши мене в плечі, сказав:

— Дай вам Боже, паче „фрайвілїхо" дослужити ся до фельдвебля. Єму, бідному, здавало ся, що то для мене верх щастя. Честний Бобак полюбив мене як рідного брата і помимо спартаньских понять о обовязках вояка, глядів на мене нещастного з якимсь співчутєм, коли я на маневрах з підбитими пятами ледве волїк ся за компанією кульгаючи і проклинаючи як драґон — з сльозами розсердженого хлопця в очах. Коли, бувало, він брав мій карабін і ніс его на правім плечи, щоби облекшити пана охотника, тоді вісповате і обгоріле его лице усьміхало ся добродушно і в маленьких, сїрих очках я немов читав: от бідненький, де ему маширувати по тих вертепах. Ще стане ся що з ним, заки дійде до табору.

Капраль Цїс був краяном Бобака; они родили ся в якімсь карпатскім сїльци і разом пасли конї колись на однім пасовищи, колиж Цїс став капралем, він перестав узнавати свого товариша з дитиньства. Що для него якийсь там рекрут, рядовий, нуля в мундурі!... А й Бобак перенятий до глубини душі поважанем для старшини і пошаною для достоіньства свого товариша від бича, не сьмів навіть сам собі в тайнї свого серця признати ся, що нинїшному капралеви він колись по дружному „тикав", а коли лучало ся, то й побив. Тепер же він скорше позволив би поторощити свій кулак кольбою, як взяти капраля Цїса за стрижену голову і поторгати за волосє. Ще чого? ...атже (капраль) Цїс — цїсарский вояк і пан капраль, котрому треба на три кроки віддавати честь і говорити: пане капраль, мельдую послушно, що наш сїнник вже набитий соломою!

— Добре! — відповідав коротко і різко той герой з двома звіздками на ковнїри, прижмурюючи очи і надуваючи губи під двома закрученими вусами. Бобак же відходив, гордий почутєм виповненої задачі, немов би він не капральский сїнник, а цїлого Левіятана витріпав і напхав шафраном.

З цїлої нашої компанії двох, в очах капраля Цїса, рішучо нї до чого не надавали ся, я — найменший в компанії і мій товариш з правого крила Стефко, дуже добрий хлопець. Его назвища не подаю, бо оно нї блеском лицарских подвигів, нї хоробростию не записало ся в річниках однорічних охотників. Стефко цїлковито не признавав войскової служби, він не гадав о ній. Єму було всьо одно: чи носить карабін на правім, чи на лївім плечи, чи начинати марш правою чи лївою ногою — чи запишуть до рапорту, коли він спізнить ся на вправи чи нї, чи посадять его до арешту на 24 годин о хлїбі і водї за які там службові провини, словом, він легкодушно брав свої обовязки і з якоюсь терпеливостию твердо переносив всї кари, немов би не мав нї нервів, нї каплї крови і нї за крайцар встиду. В школї підчас науки о будові пільних укріплень, він найрівнодушнїйше в сьвітї рисував карикатури на тонкого і довгого поручника Чібульку, або хропів опираючи ся на моє плече, або знов сьмішив мене своїми дотепними вигадками. Особливо він любив спати і тому кождий день запізнював ся на вправи; колиж его кликали до рапорту, він видумував найріжнїйші перепони, що не дозволили ему явити ся на час. Раз на кілька днів приносив від лїкаря сьвідоцтво, що він слабий. Раз на місяць правильно лучали ся у него родинні нещастя: умирали тїтки, бабки, вуйки, або вкінци его до чиста обкрадали злодії. Не було з ним ніякої ради. Він крутив, викручував ся, брехав як найбезличнїйше і все якось щасливо удавалось ему увільнити ся від тяжких службових обовязків. Лише з капралем Цїсом він нїчого не міг вдіяти. Не помагали „вірджінія", які він давав єму десятками і котрі Цїс приймав зі згірдною усьмішкою, немов не хотячи та клав їх в свою велику кишеню, не помагали пиво і сардельки, котрими Стефко угощував при всякій нагодї, не помагали підлестні бесїди, ну, словом, рішучо нїчого не помагало.

Цїс всьо проликав: і циґара і пиво і бесїди а перед рядом грізно завертав своїми білками, немов тигр і знущав ся над нами двома, котрих він вибрав своїми жертвенними козлами.

Стефко уважав войскову службу забавкою; він рішив ся на всьо, лиш коби рік обовязкової служби скорше проминув; офіцирска ранґа его не манила.

Коли его наш капітан — бррр!... одна згадка о нім і я навіть тепер зриваю ся з місця і мимохіть підношу руку до голови — ганьбив, як то кажуть на цїле горло, Стефко глядів перед себе як глухонїмий і здавалось не розумів нї одного слова. То був его спосіб, що дово-

в весільнім строю до гробу.... Тайну смерти присипано землею.... По шести днях старий Шандровский повіз на околоті соломи свою жінку, а матір помершої, небезпечно хору— до знахора! По двох днях померла і жінка.

— **Нагла смерть.** Зарібник Антін Вайдович чистив в пятницю в ночи канал в домі при ул. Боїмів у Львові і там упав нагле трупом. Два другі робітники витягнули его на верх і дали знати о пригоді до комісарияту. Лікар др. Електорович ствердив смерть в наслідок удушеня ґазами. Против властителя камениці заряджено слідство, бо він найми до чищеня каналу нефахових людий.

— **Нелюдска матір.** В Заболотові найдено дня 8 го с. м. наге тіло 4-місячної дитини женьского пола. Судово-лікарска комісия не найшла ознак наглої смерти. Дитя, мабуть покинене матірю, замерзло. За нелюдскою материю глядає жандармерия.

— **Невинно 30 літ у вязници** держано якогось Джіованні Пірма в Флюмін маджоре коло Каліярі, в Сардинії. Був він обжалований о убийство. Коли по доконаню нападу его зловлено і сконфронтовано з умираючою жертвою, зізнане випало в некористь Пірми. В наслідок сего его засуджено на досмертну вязницю. Перед кількома днями зголосив ся до суду справдішний убийник, котрого рушило сумлінє. Цілу справу взновлено, а убийника і співвинних віддано в руки справедливости. Пірму яко цілком невинного випущено на волю. Дома чекав на него 30-літний син, котрий в хвили зловленя батька був 14-дневним немовлятем. Пірма має тепер 54 літ і надіє ся від правительства богатої нагороди.

Телеґрами.

Париж 21 падолиста. Вчера по полудни настала в реставрациї „Бельві", над котрою містять ся бюра аґентиї Гаваса, страшна експльозия, котра знищила майже цілу реставрацию та покалічила службу реставрацийну; одного слугу навіть тяжко. Двері вирвало і викинуло з такою силою, що они убили якусь переходячу туди женщину. Катастрофа настала після одних внаслідок вибуху ґазу, після других внаслідок вибуху спіритусу.

Відень 21 падолиста. Вість, мов би то в справі угоди з Угорщиною мала бути заведена однорічна провізория, єсть безосновна.

Поля 21 падолиста. Приїхали тут на повитанє німецкої пари цісарской вертаючої зі Всходу, адмірал Спаун і намістник Ґоес.

Будапешт 21 падолиста. Вчера відбуло ся тут відкритє памятника пок. міністра торговлї Бароша в присутности всїх міністрів і депутациї обох палат парляменту.

див капітана до скажености; в такій хвили его очи кидали громи, блискавиці на тих проклятих однорічників, що в ніякий спосіб не могли набрати военного духа. Один з привилеїв нашого званя — то можність жити в приватних домах і лиш на означений час ми мали являти ся на службу і на науку 14-тих предметів войскової мудрости, від вивченя котрих творив ся в голові такий заколот, немов би мисли били в барабан на алярм.

За один рік ми були обовязані проковтнути всьо практичне і теоретичне знанє войскової служби і переварити его разом зі стратеґією, фортифікациею, военними законами, тактикою, наругами п. капітана, насьмішками капраля Ціси і т. д. і т. д.

У кого ще не перевернув ся мозок в голові від такого виховання, той мав право при кінци року явити ся перед комісиєю під проводом ґенерала і складати іспит на офіцира.

Нас було сорок кілька однорічників і всї ми дрожали, як пера на капелюсї нашого бриґадира в часї паради, лиш на одну згадку о послідних муках наших ніг і мозків, набитих як бомба, відомостями военної штуки. Дрожали всї — з виїмкою Стефка, котрому було, як він казав: рішучо байдуже, чи він зложить іспит чи перепаде. Він знає, що як Бог схоче зробити чудо, то позволить без всякого приготовленя стати офіциром, а як ні то тяжко противити ся воли Божій. Кілько то людий жиє на сьвіті без того достоїньства і навіть задоволені своїм істнованєм.

(Дальше буде).

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі виданя: 1) Образкові виданя: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене виданє 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Дїточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Дїточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. I. 40 кр. — Нашим дїтям ч. II. 40 кр. — 2) Виданя без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене виданє 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глїбова: Байки 5 кр. — Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордїєнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історія педаґоґиї 60 кр. — Василь Е-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. 80 кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар" 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Герінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темраві, драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонеричний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титадівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки то Чернця Шевченка 10 кр., — Чернера республика на Афоні 10 кр., Пісня про Ролянда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).